

Първа глава

Преди десет години

Окръжен съд за непълнолетни

Окръг Феърфакс, Вирджиния

Нина Есперанца вдигна очи към мъжа, който държеше съдбата ѝ в ръцете си. Съдия Албърт Макинтайър внимателно прегледа предадените документи в абсолютна тишина. Нина съзнателно укроти неспокойния си крак под дългата дъбова маса, докато се насилваше да украси лицето си с физиономия, която се надяваше да мине за учтива. Документите бяха предадени, показанията бяха приключили – оставаше само присъдата.

Съдията спря да чете, за да я огледа добре, преди да заговори.

– Готов съм да удовлетвори вашия иск до съда, но преди да го сторя, искам да съм сигурен, че разбирате какви са последствията. Това решение не може да бъде отменено. Ще носите пълна отговорност за всички действия или договори, които сключите оттук насетне.

Правният защитник на Нина, Кал Уидърс, впи пръсти в яката си.

– Тя приема условията, ваша чест.

Уидърс беше адвокатът, назначен от съда да представлява интересите на Нина. На седемнайсет години, тя нямаше право да отправи молба към съда от свое име. Неговата сива коса, дълбоки като кратери бръчки и спокоен тон говореха за опита му. Загриженото му лице бе свидетел на дълги години борба с непредсказуемата съдебна система за непълнолетни. Тя можеше както да раздава справед-

ливост, така и да греши в решенията си, в зависимост от обстоятелствата.

Съдията хвърли поглед към Уидърс, преди да се обърне към момичето, чийто живот щеше да промени необратимо.

– Разбирам защо отправяте иск към съда за освобождаване от опеката на социалните грижи. Особено предвид ситуацията ви.

Малкото хора, на които беше позволен достъп до заседанието при закрити врати, изтръпнаха, но не и Нина. След всичко, което се беше случило, тя си бе обещала никога повече да не се връща в системата. Ако съдията не отсъдеше в нейна полза, щеше да избяга отново. Този път никой нямаше да я намери, преди да навърши осемнайсет години.

– Вие покажете, че можете да се издържате сама – каза съдия Макинтайър. – Но какви са плановете ви занапред?

Уидърс отговори преди Нина:

– Ваша чест, в документите, които внесохме, сме приложили и такъв за ранен прием в университета „Джордж Мейсън“. Нина получи стипендия и пари, които да ѝ помогнат за обучението. Тя работи почасово и ще живее в общежитието, където ще...

Съдията вдигна старческата си ръка.

– Бих искал младата дама да говори от свое име.

Уидърс бе опитал да се намеси, за да ѝ спести този момент. Той и помощникът му по случая я бяха консултирали преди изслушването. Ако съдията попиташе за плановете ѝ за кариера, тя трябваше да отвърне с трогателна реч относно намеренията си да стане медицинска сестра, учителка в детска градина или да постъпи в Червения кръст. Технически това не беше лъжа. Тя *беше* обмислила тези варианти. За около стотна от секундата. След това осъзна какво иска да прави до края на живота си. Но дали съдията щеше да приеме нейния избор?

Уидърс я подритна под масата. Нина знаеше какво трябва да каже според неговите напътствия. Но никога не бе правила нещо просто защото някой ѝ беше казал, че трябва да го направи. Вероятно това бе и причината да се мести от един приеман дом в друг.

Тя изправи раменете си, окончателно решена да каже истината.

– Ще се запиша в програмата по наказателно право в университета „Джордж Мейсън“. След като завърша, ще се присъединя към полицейското управление, ще работя усилено, за да стана детектив, и ще прекарам остатъка от кариерата си, като вкарвам изроди, които се гаврят с деца, зад решетките.

Уидърс се хвана за главата. Специалният защитник по делото също се учуди.

Нина игнорира техните реакции, докато се фокусираше върху съдията.

– Това достатъчно напред в бъдещето ли е, сър?

Съдия Макинтайър свъси вежди.

– Ще продължите ли с консултациите?

– Да, сър.

– Обстоятелствата са ви направили изключително независима от ранна възраст, госпожице Есперанца – каза съдията. – Но трябва да приемате чужда помощ, когато имате нужда. Запомнете това.

Съдебната зала притихна. Всички бяха вперили поглед в Макинтайър. Тръпнеха в очакване.

Тя беше изнервена до краен предел. Дали пък не го бе накарала да се съмнява в уменията ѝ да се справи с това, което ѝ се беше случило? Успя да си поеме въздух.

След сякаш цяла вечност дълбокият му глас разреза тишината.

– Ще уважа молбата.

Тя си отдъхна.

– А сега по другата тема. – Усмивката изстина на лицето ѝ, докато съдията продължи с мрачен тон: – Молбата за смяна на името. – Той вдигна нотариално заверения документ. – Вие искате да смените името си от Нина Есперанца на Нина Герера. Молбата ви показва, че желаете да изберете сама името си, вместо да използвате даденото ви. Можете да направите това догодина, когато навършите осемнайсет години, защо бързате?

Уидърс се окопоти.

– Ваша чест, клиентката ми е получила юридическото си име от първия ѝ назначен социален работник, когато е станало ясно, че осиновяването ѝ ще бъде... – погледна я извинително – ... малко вероятно.

Тя сведе поглед към скръстените си ръце. Като малка не беше от момичетата с пухкави, руси къдрици и светлосини очи. Нито кожата ѝ беше като порцелан, нито бузите ѝ бяха румени. Социалните работници, които бяха ангажирани с нейния случай, никога не я наричаха *сладка* или *срамежлива*. Вместо това тя дочуваше части от разговори, пълни с думи като *своенравна* и *твърдоглава*. Може и да не ги разбираше напълно, но знаеше, че тези определения – с тъмната коса, кафявите очи и загорялата кожа – я отличаваха от другите момичета. Момичетата, които бяха осиновявани.

Уидърс побърза да прекъсне неловкото мълчание.

– Тя не е имала избор и смята, че прекратяването на настойничеството на щата Вирджиния е правилният момент да избере име, което описва новата ѝ цел.

Съдията повдигна рошавата си сива вежда и я погледна.

– Новата ви цел?

Тя изправи главата си, за да срещне погледа му.

– Говорите ли испански, сър?

– Не.

Нина си пое дълбоко въздух. Най-добрият вариант беше да бъде напълно откровена.

– Проследих първия си социален работник до самото начало, когато съм влязла в системата преди седемнайсет години.

Изречението на съдията помръкна.

– Наясно съм с... обстоятелствата.

Обстоятелства. Лишена от смисъл дума, предназначена да пощади чувствата ѝ. Съдията вероятно смяташе, че е мил, но не можеше да смекчи случилото се.

Тя бе оставена да умре в кофа за боклук, когато беше само на един месец.

Нина преглътна бучката в гърлото си и продължи:

– Името ѝ е Мирна Гонзалес. Каза ми, че първоначално са ме наричали бебето Джейн Доу. Искала е да имам подходящо етническо име, затова ме е нарекла Нина – английската версия на *niña*, което означава „момиче“ на испански. Също се е надявала, че ще съм едно от децата, които ще имат щастлив край. Че ще бъда осиновена от любящо семейство, заради което ме е нарекла Есперанца, което значи „надежда“. – Бучката в гърлото ѝ растеше, задушавайки последните ѝ думи. – Не получих този щастлив край.

– Не – каза съдия Макинтайър. – Не го получихте.

Той не се опитваше да е снизходителен, което тя оцени.

– Но защо Герера?

– На испански *guerrero* значи „воин“ или „боец“, а *guerrera* – с а накрая, е в женски род.

На съдията му бе нужен миг, за да осъзнае думите ѝ, преди в очите му да се появи разбиране.

– Момичето воин.

Нина кимна утвърдително.

– Отказах се от надеждата – каза тихо тя, след което вдигна глава. – От сега нататък ще се боря.

Втора глава

В наши дни

Парк „Акотинк“

Спрингфийлд, Вирджиния

Райън Шейфър потисна вълнението си. Трябваше да останетане съсредоточен. Много внимателната подготовка доведе до този момент. Късното следобедно слънце проникваше през гъстите корони на дърветата и обагреше под тях пътеката за бягане. Топлият есенен бриз се прокрадваше през живия плет, а слабият аромат на азалии за момент облекчаваше острата миризма на пот, полепнала по най-добрия му приятел.

Зипо подаде глава над храстите, за да види къде е тичащото момиче.

– Ето я. – Той вдигна бинокъла към очите си и го фокусира върху криволичещата пътека край брега на езерото Акотинк. – Мога да различа неоновосиньото горнище, с което е облечена.

– Дай да видя. – Райън дръпна бинокъла от ръцете на Зипо, с което предизвика поток от нецензурни думи. – О, да. – Пулсът му се ускори, докато образът се изясняваше. – Сладурана е.

Късо подстриганата тъмна коса на момичето беше подгизнала от пот и изглеждаше толкова привлекателна, колкото и ликрата, която прилепваше по стегнатото ѝ тяло. Той изучаваше равномерния ритъм на стъпките, с които тя се приближаваше към скривалището му. Кръвта му закипя.

– Дребна е – каза Зипо. – Едва ли тежи повече от петдесет килограма. Колко ли съпротива може да окаже? – Той сръчка Райън в ребрата. – Ще ти е лесно, пич.

Още докато учеше в гимназията „Ийст Спрингфийлд“, Райън беше по-едър от баща си. Четирите години на терена го бяха научили как да поваля бягащи хора. Зипо беше прав – той можеше да се справи с нея без особени усилия. Двете момчета идваха в парка всеки ден след футболна тренировка, за да ловуват. Най-накрая бяха намерили идеалната... как я наричаше Зипо? Плячка. Те бяха ловците, а тя беше тяхната плячка.

Райън погледна Зипо.

– Няма да се откажеш, нали?

Зипо се хвана за чатала.

– Братле, в пълна готовност съм.

Райън кимна.

– Ще снимаш ли?

Зипо сграбчи предплатения телефон, който беше купил миналата седмица.

– Разбира се.

Райън щеше да е първи, докато Зипо излъчваше всичко на живо. Беше се заклел, че ченгетата няма да могат да проследят нищо обратно до тях. Райън бе купил маски за ски за двамата, за да могат да се разменят, след като приключи с нея.

Райън вдигна палец нагоре. Предстоеше нещо върховно. Отново надникна през обектива.

– Тя ще бъде на мястото след около половин минута. По-добре заеми позиция.

Двамата нахлузиха плетените маски на главите си. Зипо приклепна и провери телефона си през една дупка в живия плет.

Райън зае стартова позиция, като във футбола, и се скри до най-гъстата част на храстите. Момичето не можеше да го види, преди да е станало твърде късно. Той я наблюдава-

ше как се приближава. Двете момчета бяха избрали място в края на пътеката за бягане, защото смятаха, че ще бъде уморена след дългото тичане, но това нямаше никакво значение. Беше дребничка. Отблизо кафявите ѝ очи изглеждаха несъразмерно големи на фона на малкото ѝ лице. Райън щеше да ги напълни със сълзи. Цялото му тяло тръпнеше в очакване – той се съсредоточи и зачака.

След като притича покрай него, Райън се втурна към нея с рамо напред и стовари цялата си тежест върху гърба ѝ.

Момичето падна по лице на земята край пътеката. Райън беше изкарал въздуха от дробовете ѝ, но реши, че тя ще се съвземе бързо и ще започне да крещи.

Не можеше да ѝ го позволи.

Тя се завъртя, а Райън се хвърли с цялата си мощ върху нея. Той чу хриптене от устата ѝ и знаеше, че си е спечелил ценно време.

Борбата започна, преди да е готов. Едната ѝ длан се изстреля нагоре и го фрасна в носа. Виещ от болка, Райън отблъсна ръката ѝ. Докато се опитваше да я сграбчи за раменете, получи коляно в слабините. Стискащ зъби, успя да се задържи върху нея и да затегне хватката си.

Лека-полека осъзна в какво положение се намира. Тази луда мацка щеше да му скрита задника, ако не си възвърне бързо контрола. Притисна краката ѝ с бедрата си и посегна към китките ѝ. Бяха толкова тънки, че лесно можеше да ги задържи с ръка. Хвана едната и се насочи към другата, когато усети пареща болка в меката част зад челюстта, точно под ушната мида.

Райън отдръпна леко глава, повдигна се от момичето и за миг зърна нещо черно в свободната ѝ ръка. Дали не го беше наръгала? Нямаше кръв. Докато още стискаше китката ѝ, се опита да я удари по лицето с другата си ръка, но агонията се завърна и подпали всеки нерв над раменете му. Момичето продължаваше да го мушка с черното нещо.

Мислите му секнаха от най-ужасната болка, която бе изпитвал. Усещането беше непреодолимо, разрушително и обездвижващо.

Къде беше Зипо? Вече разбираше, че ще му е нужна помощ, за да се справи с два пъти по-малка от него жена. В какво, по дяволите, се беше забъркал? Извърна поглед наляво зад себе си и видя сивата тениска на Зипо да се вее, докато приятелят му бягаше. Щеше да убие малката невестулка при първа възможност. Пулсиращата болка леко се успокои и Райън чу жената под него да говори.

Огромните ѝ кафяви очи се бяха свили и приличаха на процепи.

– Как се казваш?

Райън не можеше да събере мислите си от болка. Агонията бе събудила най-първичните му инстинкти за самосъхранение.

– Нараняваш ме.

– Така ли? – Натисна го по-силно и погледът му се замъгли. – Ще ме разплачеш. Ето ти една идея. Не нападай жени в парка.

Момчето успя само да изпелтечи.

– Не съм... това беше просто шега. Не бях сериозен.

– Спести си го. – Устата ѝ се изкриви от погнуса. – Арестуван си.

Светът му се преобърна от думите ѝ, които хвърлиха сянка върху някога светлото му бъдеще. Преди по-малко от пет минути Райън отиваше в колеж с пълна футболна стипендия. Сега щеше да играе баскетбол в затвора.

Насълзените му очи срещнаха суровия ѝ поглед.

– Ч-ченге?

– Специален агент Нина Герера. – Гласът ѝ притихна. – ФБР.